

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: R. Š.**, zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Hybernská 9, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 43 Cad 32/2005 - 12 ze dne 13. 9. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** České správě sociálního zabezpečení **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Ireně Slavíkové, advokátce, **se přiznává** na odměně za zastupování žalobce a náhradě hotových výdajů částka ve výši 386,75 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 11. 3. 2005, č. X, byl žalobci přiznán od 16. 4. 1997 částečný invalidní důchod ve výši 2695 Kč s finanční účinností od 4. 4. 1998. Po průběžných zvýšeních pak od ledna 2005 náleží žalobci částečný invalidní důchod ve výši 3880 Kč měsíčně. Doplatek důchodu za dobu od 4. 4. 1998 do 20. 1. 1999 byl vyčíslen částkou 29 854 Kč s tím, že nárok na doplatek důchodu za dobu před 4. 4. 1998 podle § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“) zanikl.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že doplatek částečného invalidního důchodu mu náleží zpětně již od žádosti ze dne 29. 11. 2000, kterou podal u příslušné Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze IV. O této žalobě rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 9. 2005, č. j. 43 Cad 32/2005 - 12, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobce byl původně uznán částečně invalidním dnem 29. 11. 2000, přičemž částečný invalidní důchod byl přiznán od 12. 3. 2001. Při mimořádné kontrole z podnětu žalobce, která se uskutečnila dne 20. 1. 2004, byl pak žalobce uznán částečně invalidním od 17. 5. 1994. Nárok na důchod žalobci vznikl od 16. 7. 1997, nárok na výplatu částečného invalidního důchodu vznikl v souladu s ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., nikoliv ode dne zjištění nového data vzniku invalidity, ale ode dne podání žádosti (uplatnění nároku) o uznání dřívějšího data vzniku částečné invalidity, podané dne 4. 4. 2001 u příslušné Pražské správy sociálního zabezpečení. Oproti žádosti žalobce ze dne 29. 11. 2000, v níž uplatnil nárok na invalidní důchod, byla tato skutečnost uplatněna žalobcem právě až v žádosti ze dne 4. 4. 2001. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobci náleží výplata částečného invalidního důchodu od 4. 4. 1998 a žaloba byla proto ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž i nadále setrval na tom, že mu měl být doplacen částečný invalidní důchod tři roky zpětně již od žádosti z 29. 11. 2000, která byla uplatněna u Pražské správy sociálního zabezpečení.

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2005, č. j. 43 Cad 32/2005 - 23, byla zástupkyní stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka JUDr. Irena Slavíková, která byla vyzvána, aby ve lhůtě jednoho měsíce doplnila kasační stížnost stěžovatele o náležitosti podle § 37 odst. 3 a § 103 s. ř. s. Ustanovená advokátka doplnila kasační stížnost podáním ze dne 28. 11. 2005, v němž pouze uvedla, že důvodem pro podání kasační stížnosti jsou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem. Přitom plně odkázala na zdůvodnění uvedeného kasačního důvodu v již podané kasační stížnosti stěžovatelem.

Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky stěžovatel spatřuje v tom, že mu částečný invalidní důchod nebyl vyplácen zpětně již od žádosti z 29. 11. 2000. K této otázce se vyčerpávajícím způsobem vyjádřil krajský soud v odůvodnění svého rozsudku, v němž správně uvedl, že v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. lze částečný invalidní důchod stěžovateli zpětně přiznat od 4. 4. 2001, kdy požádal o zpětné uznání částečné invalidity od května 1994,

nikoliv od jeho žádosti z 29. 11. 2000, kdy podal jednu ze svých opakujících se žádostí o plný invalidní důchod.

Nejvyšší správní soud tedy po posouzení námitky uplatněné v kasační stížnosti uzavírá, že neshledal nezákonnost rozhodnutí Krajského soudu v Praze. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo žalované na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Krajským soudem ustanovená zástupkyně stěžovatele požadovala za zastoupení stěžovatele odměnu za tři úkony právní služby. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené advokátce odměnu pouze za jeden úkon právní služby v částce 250 Kč (za sepsání doplnění kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů) s připočtením jednoho režijního paušálu v částce 75 Kč podle § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky, přičemž uvedená odměna byla zvýšena o 19 % DPH, jehož je ustanovená advokátka plátcem. Za úkon právní služby spočívající v ustanovení, převzetí a přípravě zastoupení nebylo možno odměnu přiznat, protože není uváděno, že došlo k první poradě se stěžovatelem, což je podmínkou přiznání odměny za uvedený úkon právní služby. Rovněž tak studium spisu u Krajského soudu v Praze dne 30. 11. 2005 nepředstavuje úkon právní služby ve smyslu advokátního tarifu, nebylo proto možno za uvedené studium spisu přiznat odměnu za úkon právní služby.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nej**sou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl, v. r.
předseda senátu